

И подъ гнета на тия мисли, тя забрави, че трѣбва да се вдига и че вече кжшнитѣ сж станали. И когато чу, че край вратата ѝ шапукатъ стѣпки, тя намисли: да стане и заключи вратата, та никой да не влиза при нея, никой да я не безпокои.

При мисълта да се заключи и да остане сама така, съ никого да се не срѣща, никого да не вижда, — като че усѣти едно облекчение. Но веднага друга мисъл ѝ обзе и тя се запита съ болзтъвъ:

— Какво става съ мене? — Тамъ въ мѣнастира азъ изпитвахъ такава моцъ и смѣлость! Готова цѣлъ свѣтъ да срѣщна, на всички да се противопостави, — а сега! сега се боя да срѣщна кого да е.

Тя се питаше, а отговоръ не намираше. Като заблуденъ жеравъ на есенъ, потеглилъ за югъ, срѣдъ потъмнѣли небосклони, тя се мъчеше да наиде отвѣтъ. И сжщо тѣй, както жеравътъ усѣща само едно, че зима иде и трѣбва да се дири тонцълъ край — тя чувствуваше, че не може по-вече да понесе тоя животъ. Но какъвъ ще е края? Ще успѣе ли? — тя незнаеше. И тая неопрѣдѣленостъ, това съмнѣние ѝ измжчваше.

Потънала въ мисли и съмнѣния, тя би останала още дълго въ легло, но вратата се отвори и тя спрѣ погледъ на тамъ:

Измжченото лице на старата ѝ майка застана прѣдъ нея. Въ нѣколко дни майката бѣ състарена: лицето поблѣднѣло, очитѣ загаснали, а коситѣ ѝ побѣлѣли, като че десетки години е старувала.

Ана погледна майка си — и сне очи: не можеше да изтърпи погледа ѝ.

— Защо не ме погледнешъ? — запита майката.

Ана не вдигна глава.

— Съ мълчане и съ лежене нищо не става, дѣще, — укорно и съ болка заговори майката. Отъ какъ се е съмнало Добри три пжти е идвалъ да се види съ тебе. Пашанко до срѣдъ нощъ е стоялъ да приказва и да се чуди на ума ти. А пѣкъ комшиикитѣ само назъртатъ на самъ и шушукатъ. Смили ли се, какво правишъ!

Ана пакъ не отвѣрна, закрила очи съ ржка.

— Тогази? слѣдъ кжсо мълчание запита майката.

Въ тази дума имаше толкова жалъ и състрадание, че Ана не се здържа и като сне ржка отъ лицето си,